אלקסנדרין

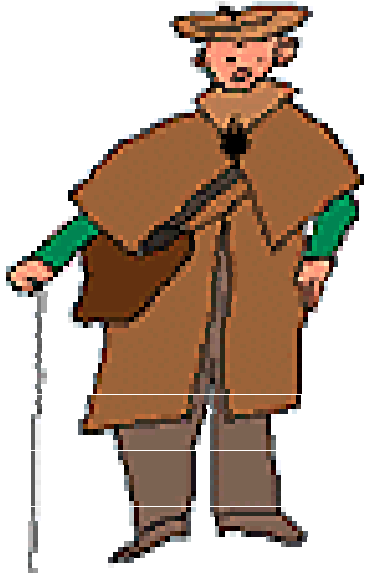

אלקסנדרין היה רועה צאן מסוג שכבר לא ניתן למצוא באזורנו. הוא הכיר את כל הכבשים שלו כמו את אצבעות ידו.
הוא ידע את שמה של כל אחת מהכבשים לפי צלצול הפעמונים שלהן ואת השיים שנולדו במשך השנה.
אכן! הוא הכיר היטב את הצאן שלו.
כל יום אלקסנדרין החזיר את הצאן הביתה באותה השעה, שעה שבע, לא מוקדם ולא מאוחר יותר כי הלילה יורד מהר והזאב יכול לנצל כל רגע של חושך.
כל ערב הוא החזיר את הכבשים שלו וספר אותן אחת אחרי השניה. הן הרי היו חלק מהמשפחה שלו.
"ביקטטה, בישטטה, קאדטטה.. ואיפה נויסטטה? הו! נויסטטה תמיד האחרונה הנכנסת לדיר."
"אבל העשב הרבה יותר טוב מהצד השני של הדיר. מדוע לוותר עליו, בהההה?" אמרה נויסטטה.

"אינך זהירה, נויסטטה" אמר לה אלקסנדרין "ערב אחד הזאב יתפוס אותך ויאכל."
"בהההה, אני הזריזה ביותר מכל הקבוצה ואני רצה מהר יותר מאשר הזאב הטיפש הזה" חשבה נויסטטה.
עברו ימים. אלקסנדרין דאג לכבשים שלו כמה שרק יכול היה. כל יום הוציא אותן לעשב טרי באזורים הטובים ביותר במרעה. ובערב, כאשר החזיר אותן לדיר, שוב ספר את כולן, כדי להיות בטוח שלא חסרה אף אחת. כל ערב הכבשים באו לקריאתו, כולן פרט לאחת. נויסטטה הייתה הכבשה המרדנית.

נויסטטה התלוננה תמיד על אלקסנדרין שאינו נותן לה לטעום עשב לפי טעמה, ונתן ללכת רק באזורי עשב עלובים.

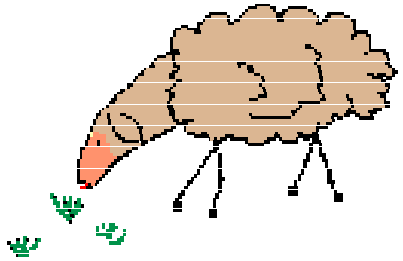

"ראו, אתן האחרות, העשב מהצד השני נראה יותר טוב" אמרה נויסטטה לכבשים אחרים של הקבוצה.

"בואי, נויסטטה. הגיע זמן לחזור. מהרי, היזהרי מהזאב! היזהרי מהזאב!" אמרו הכבשים האחרות.

"זאב זה רק סיפור כדי להפחיד אותנו, כבשים מסכנות. אתן, הולכות בתלם, ראיתן אי-פעם אפילו צל של זאב המפורסם?" שאלה.

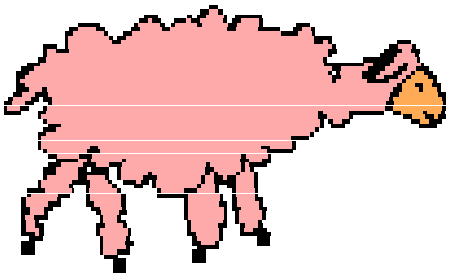

כל הכבשים האחרות פחדו מאוד ולא ידעו מה לענות.

"אכן, כך חשבתי. אתן מפחדות מלא כלום, לא כלום. לא קיים כל זאב בסביבה.." לעגה נויסטטה לחברותיה.

"נויסטטה מסכנה" דיברו הכבשים האחרות ביניהן "יום אחד היא תפגוש אותו, אבל אז יהיה כבר מאוחר.." דיברו בעצב אבל בהחלטיות.

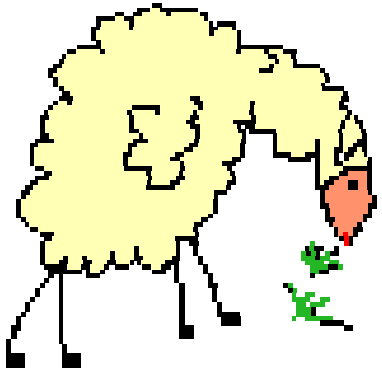

ערב אחד ביולי הכל היה שקט במרעה. אך כשהשמש התחילה לשקוע קרה משהו מוזר. "איפה אלקסנדרין?" שאלו הכבשים זו את זו.

פתאום שמעו כל הקורא להן, אך לא היה זה קולו של אלקסנדרין אלא של השכן שלו, ג'רמין. הכבשים נעשו עצבניות. מה קורה כאן?

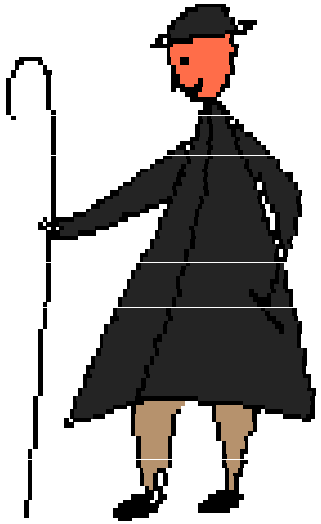

"לכו מהר לדיר" נאמר להן. הצאן המעוצבן רץ מהר לדיר, תוך פעייה, כדי להתעודד. השכן ג'רמין הסביר להן שאלקסנדרין שוכב במיטה, חולה, אבל מחר כנראה יהיה כבר בסדר.

באותו הזמן נויסטטה, המרדנית, נשארה לבדה.
"סוף-סוף אוכל לנצל את המצב ואלך לצד השני של הדיר, שג'רמין השאיר פתוח.
"הה, כמה שהעשב כאן גבוה וירוק, מהצד השני של הגדר" קראה מלאת עונג ושמחה.
אך פתאום שמעה איזה רעש מוזר. "זה לא כלום" חזרה על דבריה "לא קיימים כלל

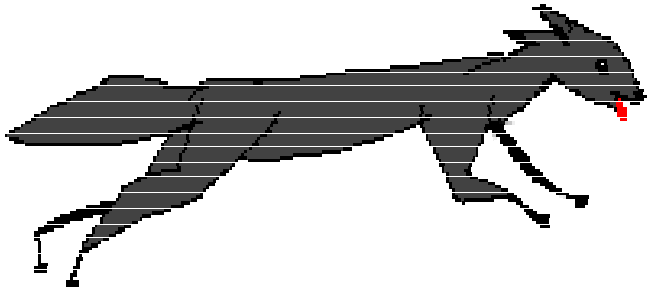

זאבים." אך בלבה הקטן התחילה לדאוג.
"מיאם, כמה שהיא מעוררת תיאבון" אמר הזאב הגדול שיצא מהיער.
הפעם נויסטטה שמעה כבר קול, קול חזק ומאיים. אז בכל זאת היה זאב באזור.
איך יתכן שהייתה כל כך לא זהירה ונועזת..
"מה אגיד לכבשים האחרות?? אבל אני המהירה ביותר מכולן והגיע הזמן להציל את

ע-ו-ר-י!"
נויסטטה התחיל לרוץ במהירות, אבל הזאב התקרב יותר ויותר.
"בהההה!, הצילו!" קראה תוך ריצה.
הקריאות שלה לא היו לשווא. אלקסנדרין שמע דרך חלון חדרו את הצעקות של הכבשה המרדנית שלו, נויסטטה.
"לך מכאן, זאב רשע" קרא אלקסנדרין כשהוא יוצא מביתו בקפיצה אחת.

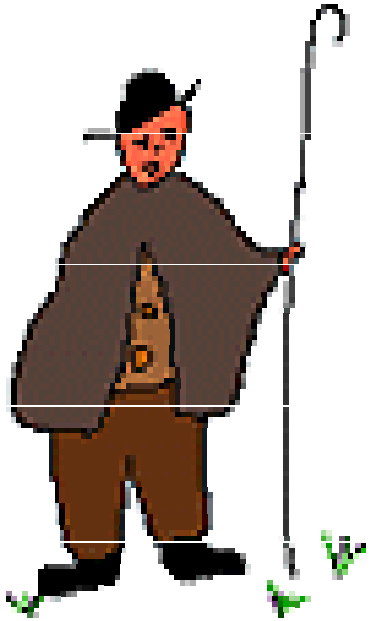

הזאב הופתע כל כך שהתחיל לסגת, למרות שקיבתו הייתה ריקה וברצון היה טורף את הכבשה השמנמונת.

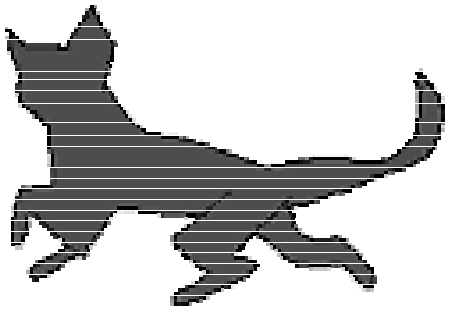

נויסטטה חזרה לדיר מלאת התרגשות ולא העזה להתרחק במשך
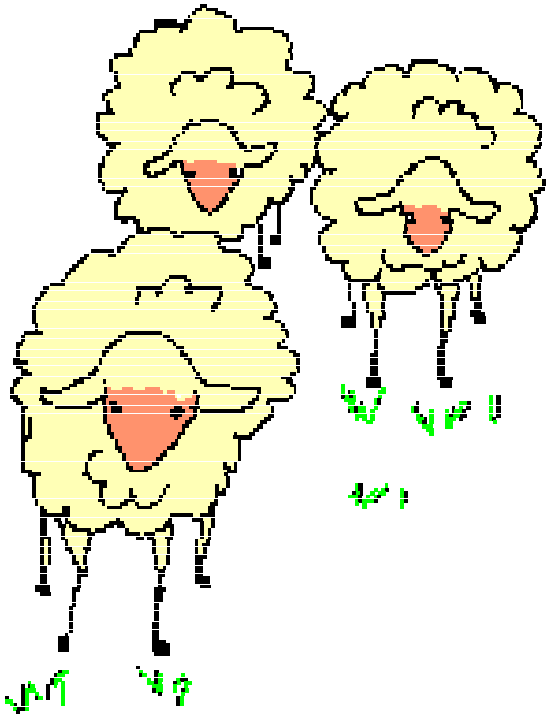
ימים אחדים.
"ראי נויסטטה. בכל זאת קיימים זאבים,
ובעתיד עדיף שתקשיבי לעצות חברותיך."
נויסטטה פעה בהנאה "בהההה.. בהההה."
ואתם מנחשים מה?
נויסטטה היום נכנסת הראשונה לדיר, לפני
כל יתר הקבוצה, לכל קריאה של אלקסנדרין.